

- Gi informasjon på språk personen forstår. Dersom dette ikke er mulig, må man bruke tolk
- Sjekke om personen har noen å ha kontakt med, og hvis de ikke har det, forsøke å hjelpe med å etablere dette
- Personer som har hatt psykologisk oppfølging bør få mulighet for å fortsette med dette. Bruk av videosamtaler kan være nødvendig. Det samme gjelder telefontolkning eller videotolkning.
- Mange flyktninger er eksperter til å holde kontakt digitalt. Fagfolk og myndigheter bør vurdere å ta i bruk de plattformene flyktningene allerede er vant til å bruke for informasjon
- Vær bevisst at folk henter informasjon for eksempel fra nettaviser og myndigheter i hjemlandet eller tredjeland. Denne informasjonen kan være utilstrekkelig eller uriktig, og kanskje ikke tilpasset norske forhold. Bidra med relevant informasjon
- Tilliten til norske myndigheter og fagfolk er ikke nødvendigvis til stede. Bygg tillit
- Gi rom for å snakke om uro og bekymringer. Noen kan være redde for at Norge skal slutte å ta imot flyktninger og familiegjenforeninger, eller for at reiseforbud vil vare lenge
- Det er vanskeligere for enkelte flyktningeforeldre å hjelpe barna med skolearbeid. Forsøk å finne løsninger på dette
- Mange flyktningfamilier har ressurser og tidligere erfaringer som kan tas i bruk: Egenkraftmobilisering, samhold og hjelp til hverandre i krisetid. Snakk om tidligere erfaringer. Hva gjorde dere da som fungerte bra? Hva/ hvem kan være til hjelp? Eventuelt mobilisere kontakt med ressurspersoner i hjemlandet
- Ta hensyn til forskjeller mellom individer, familier, kulturer og situasjoner. Gi informasjon og hjelp som er tilpasset den enkelte person og familie